

mondja a szlovén. Az örmény ajándéka a hacskar. A szent kereszt jegyében. Ám egy ősi temetőben friss vérnyomok vezetnek a szemet a kőlap tetejéhez. Egy levágott kakasfej mered bele a napba. Hol vagyunk? És mikor?

* * *

Szongoth Gábor

Magyar-örmény küldöttség járt Örményországban

Már az indulás előtt sokakban felmerült a kérdés, vajon miért utazik - részben állami pénzen - ilyen nagy létszámú, igen magasszintű (Országos Önkormányzat elnökhelyettes, Fővárosi elnök, 5 országos és 11 helyi képviselő és családtagjaik) küldöttség Örményországba?

Kirándulni, kíváncsiságból, művelődni, megismerkedni az őshazával, másfélezer éves kolostorokat látogatni, gazdag múzeumokat tanulmányozni, szentmisét hallgatni Ecsmiadzinban, ízes örmény ételeket enni, szárított gyümölcsöt és Ararát konyakot vásárolni a vásárcsarnokban, meglátogatni az egyetlen örmény katolikus templomot Jerevánban, nézelődni és festményt, szőnyeget, emléktárgyakat vásárolni a bolha-piacon, gyönyörködni a festői városképben a Kaszkád lépcsőiről, meglátogatni az Operát vagy a Nemzeti színházat, sörözni az Opera melletti parkban, obszidiánt gyűjteni az út mellett, beszélgetni az Ani Hotel halljában, reggelente megcsodálni az Ararát havas csúcsait?

Igen. Mindezekért, de főleg azért, hogy híret vigyük az őshazába a hosszú vándorlás után - Krímen, Moldván és Erdélyen keresztül - Magyarországra települt magyar-örményeknek.

Örömmel mondhatjuk, hogy célunkat sikerült elérni, alaposan megismertük Örményországot és egyben jó híret vittük a magyar-örményeknek. Igaz, könnyű dolgunk volt, Örményországban ismerik, és nagyra becsülik a majd 800 éve elvándorolt és az örmény identitástudatot a mai napig megőrző magyarországi örményeket. Azonban alaposan fel is készültünk az útra, *Zsigmond Benedek* fiatal armenológus öt vasárnap délután készítette fel az utazókat, részben alapfokú nyelvtanfolyammal, részben Jereván és Örményország földrajzi-gazdasági bemutatásával, kultúrájának, építészetének igen magas szintű megismertetésével.

Hét hivatalos látogatást tettünk, találkoztunk szinte mindenkivel, aki számít a magyar-örmény kapcsolatban, továbbá közös kulturális műsort adtunk a helyi örménymagyar szervezettel. *Issekutz Sarolta* előzetes szervező munkája, valamint *Anahit Simonján* és *Vahran Martiroszjan* helyi kapcsolatai révén fogadta küldöttségünket a Kulturális Miniszter, az Akadémia alelnöke, az Örmény Nemzeti Könyvtár igazgatója, a Matenadaran igazgatója, a Történeti Múzeum igazgatóhelyettese, a Genocídium múzeum igazgatója, a tiszteletbeli konzul, valamint találkoztunk az örmény katolikus érsekkel. Mindent tudtak az „erdélyi” örményekről, mindenütt érdeklődtek működésünk iránt, és nagyon örültek a közvetlen kapcsolat felvételnek. Tevékenységünkről nem kellett részletesen beszámolnunk, elég volt bemutatni és ajándékba átadni minden helyen 15-20 db különböző - az utóbbi években Magyarországon kiadott - örmény tárgyú könyvet és máris látták vendéglátóink milyen színvonalon működnek a hazai örmény szervezetek.

Úgy érezzük: méltón képviseltük a hazai örménységet a távoli Óhazában, mi pedig egy életre szóló élménnyel lettünk gazdagabbak.

* * *

Zakariás Antal Dirán

Örményországi élmény-töredékek

Tizenkilenc évvel ezelőtt, 1986-ban IBUSZ szervezésben feleségemmel már jártunk a Kaukázus térségében. Voltunk Tbiliszipben, Jerevánban és Bakuban. A jereváni repülőtéren egy kedves feketehajú lány *Rosali Zacharian* fogadta a csoportunkat. Meghatódtam: az első örmény, akivel összehozott a kiszámíthatatlan sors, a nevemmel azonos bibliai Zakariás családi névre hallgatott. Bemutatáskor kölcsönösen meglepődtünk a név egyezőségén és hogy mindketten örmények vagyunk.

Néhány napos ottlétünkéből a bevásárló csarnok sokszínűsége, árubsége és emberforrataga maradt meg bennem felejthetetlen élményként. Eszembe sem jutott, hogy tizenkilenc év múlva ismét visszatérek Jerevánba és két hétig ismerkedhetem az óhazával és az örmény emberekkel.